

Povestea celor patru piersici

Trăia odată într-un sat un țăran cu o familie frumoasă. Avea o soție harnică și patru băieți minunați.

Omul era foarte mândru de fiii lui, căci erau ascultători și buni, dar foarte diferiți unul de celălalt.

Timpul trecea, copiii creșteau, iar țăranul tare mult ar fi vrut să știe ce fel de oameni vor deveni atunci când vor fi mari.

Așa că, într-o dimineață,
își spuse: „Ia să-i pun eu
la o încercare!” Și luă un coș

în care erau patru piersici mari, coapte
și aromate, abia cumpărate de la târg.
Își chemă copiii în jurul lui și le spuse:

- Dragii mei, iată ce am găsit la
piață! Cred că sunt foarte gustoase.
Luați fiecare câte una! Eu mă duc la
câmp, căci mai am mult de lucru. Să fiți
cuminiți și să o acultați pe mama!, mai
spuse el, sărutându-i pe frunte.

Apoi își luă traista cu mâncare
pregătită cu grijă de nevastă, sapa
la spinare, își făcu o cruce mare spre
răsărit și o porni la drum.

Iar copiii, fiecare cu piersica lui în
mână, o zbughiră, căci soarele blând de
dimineață și ulița prietenoasă, odihnită
peste noapte, îi chemau la joacă!

Ziua a trecut ca orice zi caldă și plăcută de vară. Cu joacă, râsete, veselie, așa cum le stă bine unor copii sănătoși și fericiți.

Când soarele a început să coboare leneș spre asfințit, pregătindu-se de culcare, copiii s-au întors și ei de la joacă, îmbujorați și înfometati.

După ce s-a întors și tatăl acasă de la câmp, întreaga familie s-a așezat în pace la masă, bucurându-se de bucatele gătitе cu drag de mama.

Apoi, țăranul a ieșit pe prispă cu cei patru fii, să mai petreacă împreună nițel timp, înainte de culcare. Lumina stelelor și razele lunii mângâiau capetele celor patru copilași strânși în jurul său. Trăgând în piept aerul răcoros al serii, omul își privi cu drag fiii.

- Ei, dragii mei, cum a fost astăzi? îi întrebă el așa, într-o doară.

